

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚ ΜΠΕΛΑΜ

ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΤΣΟΥΚΚΑ

Η φωνή του Μάκ Μπέλαμ ήταν γλυκειά σαν τη φωνή του Θεού. Οί φτωχοί μιναδόροι του Μπάκ Ράιθ έρχόντουσαν από μακριά, απ' όλα τα γύρω μεταλλεία, για ν' ακούσουν τα προφητικά λόγια του, για νά παρηγορηθούν και νά βρουν ένα καινούργιο θάρρος για τή σκληρή ζωή τους. Οί πιά πολλοί ήσαν μαύροι και μιγάδες που πίστευαν στο Θεό μ' έναν έξαλλο φανατισμό και μ' ένα τυφλό πάθος που θύμιζε τούς σιωπηλούς κι' αύστηρους μουσουλμάνους. Τό Μάκ Ράιθ, μιά μαύρη περιοχή, γεμάτη μεταλλεία, χαμένη στα βόρεια της Αμερικής, ήταν μιά άπέραντη χώρα όπου βασιλευε ή έρημιά και ή άπόγνωσις.

Έτσι όλος αυτός ό κόσμος λάτρευε σαν μιά ένσάρκωσι του Θεού τόν γέρο Μάκ Μπέλαμ με τήν πατριαρχική γενειάδα και τή γλυκειά φωνή. Έπειτα, όταν τελείωναν τά κηρύγματά του για τήν αγάπη, τό θάρρος στή ζωή και τή βασιλεία τών ουρανών, ό καθένας από τούς φτωχούς μινωυρους άφηνε μέσα σ' ένα δίσκο τόν όβολό του για τίς αγαθοεργίες του Μάκ Μπέλαμ.

Έπειδή, ώστόσο, τό προσκύνημα αυτό στο σπίτι του ιεροκήρυκα ήταν δύσκολο τόν χειμώνα, ή γυναίκα του Μάκ Μπέλαμ, μιά στεγνή, καχύποπτη και βέρα Αμερικανίδα, είχε οργανώσει έβδομαδιαία προσκυνήματα με τά ταχυδρομικά λεωφορεία. Τά ταξίδια αυτά ήσαν οικονομικά και δέν είχαν καμμιά άλλη επιβάρυνσι παρά ένα μονάχα δολλάριο για τούς φτωχούς του Μάκ Μπέλαμ. Έκτός όμως από τήν όργάνωσι τών ταξιδιών, ή τετραπέρατη γυναίκα του ιεροκήρυκα, που ήταν κι' αυτή για όλους τούς μιναδόρους μιά «ευσεβής» κι' «άγία» Αμερικανίδα, είχε συνεννοηθή μ' ένα εργοστάσιο φωνογράφων κι' έτσι κάθε φορά που μιλούσε ό άνδρας της, ή φωνή του άποτυπωνόταν άπάνω σε δυό καινούργιους δίσκους. Από τούς δίσκους αυτούς τό εργοστάσιο έβγαζε ένα σωρό άλλους που τούς πωλούσε στις νότιες έπαρχίες κι' έκανε, με τήν άλήθεια, χρυσές δουλειές.

Η δυό κόρες του Μάκ Μπέλαμ, δυό λιγνές και χλωμές νέες, φρόντιζαν με θρησκευτική ευλάβεια για τήν άθανασία του πατέρα τους. Κάθε φορά, μπροστά σ' ένα φωνογράφο, άποτύπωναν σε παρθενικές πλάκες τά λόγια του, χωρίς φυσικά νά τίς θλέπη κανείς, γιατί ήσαν κρυμμένες πίσω από δυό μεγάλα παραβάν.

* * *

Μιά χειμωνιάτικη νύχτα, ώστόσο, που όλο τό σπίτι είχε άποκλεισθή από τό χιόνι, σταμάτησε ξαφνικά ή καρδιά του Μάκ Μπέλαμ. Τό κορμί του πάγωσε κι' έσβυσε από τά χείλη του ή γλυκειά φωνή του. Είχε πεθάνει. Η γυναίκες τά έχασαν εκείνη τή νύχτα, μά, τήν άλλη μέρα, ξαναβρήκαν τό θάρρος τους. Η χήρα του Μάκ Μπέλαμ είχε μιά θεϊκή έμπνευσι: νά έκμεταλλευθή τή φωνή που είχε άποτυπωθή στις πλάκες. Έτσι ό άνδρας της θά εξακολουθούσε νά παρηγορή τήν καρδιά τών φτωχών μιναδόρων. Στόλισαν λοιπόν τό δωμάτιο του κηρύγματος, έβαλαν στο θάθος μιά μεγάλη φωτογραφία του Μάκ Μπέλαμ, σε φυσικό μέγεθος και πίσω από αυτή ένα μεγάλο μαύρο πανί. Πίσω τώρα από τό μαύρο αυτό παραβάν τοποθέτησαν ένα φωνογράφο με τίς σωτήριες πλάκες.

Ό κόσμος, πιά περίεργος από κάθε άλλη φορά, άρχισε πάλι νά μαζεύεται στο σπίτι του «άγίου», για ν' ακούση τήν θεϊκή φωνή του και νά προσφέρη τόν όβολό του. Μά ένα βράδυ, όταν είχαν φύγει πειά όλοι οί προσκυνηταί, ή ύπηρέτρια του σπιτιού, που άλλαζε τίς πλάκες πίσω από τό παραβάν, από τό πρωί ως τό βράδυ, ζαλίστηκε από τήν κούρασι και σωριάστηκε καταγής λιπόθυμη.

— Δέν άντέχω πειά!... είπε τής χήρας, όταν συνήλθε. Θα σκάσω πίσω από τό παραβάν...

Μά ή γυναίκα του Μάκ Μπέλαμ τήν μάλλωσε αύστηρά και τής θύμισε πώς πληρωνόταν για νά κάνη ό,τι τής έλεγε ή κυρία της κι' όχι ό,τι ήθελε αυτή.

— Α, έτσι; τής άπάντησε σαρκαστικά ή ύπηρέτρια, κυτάζοντάς τήν παράξενα στα μάτια. Α, έτσι; Πολύ καλά, λοιπόν! Αφού με πληρώνετε, κυρία, είνε σωστό νά κάνω αυτό που θέλετε!... Μή σας νοιάζει!..

* * *

Τό άλλο πρωί, από τά χαράματα, ό κήπος του σπιτιού ήταν κιόλας γεμάτος από προσκυνητάς. Είχαν έρθει δυό μεγάλα καραβάνια από τίς βόρειες πολιτείες. Ανάμεσα σ' αυτά ήσαν πολλοί μαύροι μιναδόροι, άνήσυχoi, άγριοι λιγάκι, που περίμεναν νά φωτισθούν από τά λόγια του Μάκ Μπέλαμ.

Κατά τίς έννέα ή ώρα, ή ύπηρέτρια άνοιξε τήν πόρτα του σπιτιού κι' όλος ό κόσμος ώρμησε μέσα, κάνοντας τίς σκάλες και τό πάτωμα νά τρίζουν απ' τό βάρος.

Έπειτα άπλώθηκε μιά νεκρική σιγή. Όλοι κύτταζαν τή μεγάλη φωτογραφία του Μάκ Μπέλαμ, που ήταν τόσο φυσική, ώστε θάλεγε κανείς πώς θά τούς μιλούσε. Κι' άλήθεια, πίσω από τήν φωτογραφία άκούσθηκε, σε λίγο πάλι, ή γλυκειά φωνή του «άγίου». Ό κόσμος άνατρίχιασε. Η καρδιές ξαλάφρωσαν από τήν άγωνία και τά κουρασμένα μάτια δάκρυσαν. Ακόμα μιά φορά, και νεκρός ακόμα, ό Μάκ Μπέλαμ είχε συγκινήσει εκείνες τίς τραχειές ψυχές. Τά κεφάλια τότε έσκυψαν ευλαβικά, τά στήθη γλύκαναν από τήν παρηγοριά και τά χείλη άρχισαν νά ψιθυρίζουν λόγια προσευχής και συγγνώμης.

Μά ξαφνικά, πίσω από τό παραβάν άκούσθηκε ένας μεταλλικός ήχος. Μπά! Δέν ήταν τίποτε. Αλλάζαν πλάκα.

Κ' ή φωνή του Μάκ Μπέλαμ ξανάρχισε. Και είπε:

— Πότε πειά θά πάψετε νά δηλητηριάζετε τή ζωή μου, παληογυναίκες; Πότε θά νοιώσετε τό κακό που μου κάνετε; Είσαστε τρεις άνάσθητες γυναίκες που δέν έχετε άλλο σκοπό στή ζωή σας παρά νά κλέβετε τόν κόσμο!

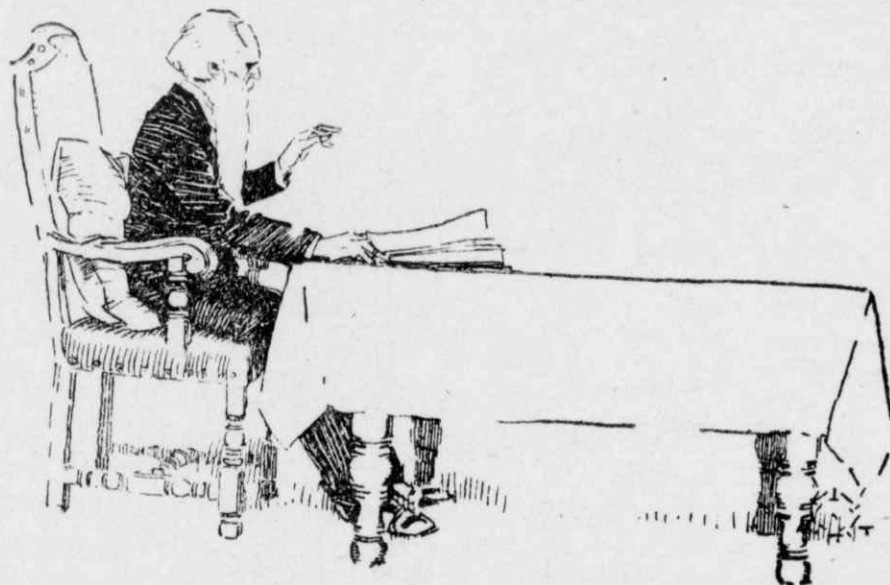
Γιατί με βασυνίζετε έτσι; Θέλω νά ξεκουραστώ πειά! Είμαι ένας γέρος άνθρωπος. Βαρέθηκα νά κάνω τόν ιεροκήρυκα σ' αυτούς τούς θλάκες που μ' άκούνε μ' άνοιχτό στόμα. Θέλω νά ήσυχάσω. Δέν μπορώ νά βλέπω τό σπίτι μου γεμάτο κόσμο!.. Δέν μπορώ νά σας βλέπω νά κλέβετε αυτούς τούς άνόητους! Μά έννοια σας, όταν θά πεθάνω, θά πάψετε πειά νά θησαυρίζετε τά λεφτά του κόσμου, τόν όβολό του κάθε ήλιθίου!..

Σ' αυτό τό σημείο άκούσθηκε μιά βραχνή φωνή: ήταν ή φωνή τής γυναίκας του Μάκ Μπέλαμ, που έλεγε:

— Πάψε, γεροξόανο! Πέθανε πειά νά ήσυχάσουμε. Κι' όσο για τόν όβολό του κόσμου, μή σε νοιάζει! Θα έχουμε τίς πλάκες, ναι, τίς πλάκες!..

Ό κόσμος που άκουγε, τά έχασε για μιά στιγμή. Έπειτα κατάλαβε... Κάποτε, φαίνεται, που τό γραμμόφωνο άποτύπωνε τή φωνή του «άγίου», θά είχε μείνει άνοιχτό κ' είχε άποτυπώσει σε μιά πλάκα τόν κυγα, που άκουσε. Πώς τώρα είχε γίνει τό λάθος κ' είχαν βάλει στο φωνογράφο αυτή τήν πλάκα; Αυτό τό ήξερε μονάχα ή ύπηρέτρια, που ήθελε νά έκδικηθή τήν κυρία της.

Πρώτοι οί μαύροι μιναδόροι άγρίεψαν μπροστά σ' αυτή τήν κωμωδία και χωρίς καμμιά άλλη σκέψι, θέλησαν νά έκδικηθούν σκληρά. Έτρεξαν λοιπόν σε μιά γειτονική άποθήκη, άρπαξαν μερικούς τενεκέδες με πετρέλαιο κι' έ-

Ό Μάκ Μπέλαμ είχε πατριαρχική γενειάδα και γλυκειά φωνή.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο σιδηρόδρομος πού... φωνάζει. Πώς γλύτωσε από τούς λύκους ένας ρωμαντικός ταξιδιώτης. Οί Γερμανοί φοιτηταί διασκεδάζουν. Ο στόχος τής κάνουλας. Ο γίγας τών βιβλίων κλπ.

ΜΙΑ αμερικάνικη σιδηροδρομική εταιρεία εγκατέστησε στις άμαξοστοιχίες, κοντά στο φουγάρο τής μηχανής... ένα γραμμόφωνο! Το γραμμόφωνο αυτό φωνάζει τὰ ὀνόματα τῶν σταθμῶν τόσο δυνατά, ὥστε τὰ ἀκούει καθαρά οἱ ἐπιβάται καὶ κατεβαίνουν τὸν σταθμὸ γιὰ τὸν ὁποῖο προορίζονται.

Στὸ Ἴρκουσκ, στὴ Σιβηρία, ένας ταξιδιώτης περνώντας ἀπὸ κάποιο μικρὸ δάσος, στάθηκε νὰ θαυμάσῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀγριότητα τῆς φύσεως.

Μὰ ἔξαφνα βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ λύκους, πού ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸν κατασπαράξουν. Ἄν καὶ πάγωσε τὸ αἷμα του, μολταυτὰ δὲν ἔχασε τὴν ἐτοιμότητά του. Καὶ μιά καὶ δυὸ σκαρφαλώνει γρήγορα σ' ἕνα δέντρο. Σὰν ἀσφαλίστηκε ἐκεῖ, ἔβαλε φωτιά σὲ μιά ἐφημερίδα, πού εἶχε στὴν τσέπη του καὶ τὴν ἄφησε ἀναμμένη νὰ πέσῃ στὴν κατέξερη χλόη. Ὅσο νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῆ, εἶχαν φουντώσει τὰ ξερκόλαδα καὶ ἔβγαζαν ἕναν καπνὸ πυκνὸ. Ἐ, αὐτὸς ὁ κερνὸς ἔκανε τούς λύκους νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν.

Οἱ ταξιδιώτες τότε, ἅμα τούς εἶδε ν' ἀπομακρύνονται, κατέβηκε ἰσχυρὰ-ἰσχυρὰ ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ ἔξακολούθησε ἀμέριμνα τὸ δρόμο του, χωρὶς τὴ φοβὰ αὐτὴ νὰ σταθῇ νὰ θαυμάσῃ τὰ ἄγρια τοπία τῆς Σιβηρίας.

Οἱ Γερμανοὶ φοιτηταὶ στὸ Μόναχο ἔχουν βρῆ μιά εὐχάριστη ἀπασχόλησι, γιὰ νὰ σκοτώνουν τὸν καιρὸ τους. Μαζεύονται σὲ μιά ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μπύρες καὶ ἐκεῖ βάζουν στὸ σημάδι... τὶς κάνουλες τῶν βαρελιῶν. Καὶ νὰ πῶς: Κάτω ἀπὸ τὴν κάνουλα τοῦ βαρελιοῦ τῆς μπύρας τοποθετοῦν ἕνα μεγάλο ποτήρι. Σημαδεύουν ἔπειτα τὴν κάνουλα καὶ ἅμα πετύχουν, ἐκεῖνη ἀνοίγει κ' ἡ μπύρα ἀφρίζει στὸ ποτήρι πού βρίσκεται ἀπὸ κάτω. Ἐννοεῖται πῶς αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐξακολουθεῖ γιὰ πολλὴ ὥρα, ὡς πού ἡ μπύρα ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ στὸ... κεφάλι τῶν φοιτητῶν καὶ τότε βέβαια τρέμουν τὰ χέρια καὶ δὲν μποροῦν νὰ σημαδέψουν!

Στὴ βιβλιοθήκη τῆς Στοκχόλμης, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα περίεργα χειρόγραφα, εἶνε καὶ ἕνα μεγάλο, πού λέγεται γιὰ τὸν ὄγκο του «ὁ γίγας τῶν βιβλίων». Ἐχει πάχος 90 ἑκατ. τοῦ μέτρου καὶ τὸ βάρος του εἶνε τόσο, ὅσο ζυγίζουν τρεῖς αἰθροῦποι. Ἐχει 309 σελίδες. Κάθε σελίδα του εἶνε δίστηλη. Ἐχουν ὑπολογίσει δὲ ὅτι ἡ περγαμνὴ τοῦ χειρογράφου αὐτοῦ ἔγινε ἀπὸ τὸ δέρμα 160 γαῖδουριῶν. Τὰ γράμματα του εἶνε μικρά, γοθτικά. Τὸ δέσιμό του ἔχει πάχος 4½ ἑκατ. Σὲ μιά μεγάλη πυρκαϊὰ γλύτωσαν τὸ βιβλίον αὐτὸ ρίχνοντάς το στὸ δρόμο.

Σ' ἕνα ἐργοστάσι τῆς Ἀμερικῆς, ένας ἐργάτης μετέφερε μιά μεγάλη μετάλλινη πλάκα. Περνώντας ἀπὸ τὴ μιά αὐλὴ στὴν ἄλλη, μπῆκε κατὰ λάθος στὴν «ἀκτίνα τῆς ἔλξεως» ἐνὸς δυνατοῦ ἠλεκτρομαγνήτου. Ὁ ἠλεκτρομαγνήτης σήκωσε τότε μὲ τρομερὴ δύναμι τὴν πλάκα καὶ μαζὺ μ' αὐτὴν καὶ τὸν ἐργάτη.

ἔβαλαν φωτιά στὸ σπίτι τοῦ Μάκ Μπέλαμ. Καὶ ἐνῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ πελώριο πυροτέχνημα καιγόntonουσιν ζωντανὲς ἡ κόρες κ' ἡ χήρα τοῦ «ἀγίου», οἱ μαῦροι μινιδόροι, ἔξαλλοι, ἄρχισαν νὰ χορεύουν τριγύρω ἕνα δαιμονικὸ χορὸ, σὰν διαβόλοι.

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὅταν ἐφτασε ἀπὸ τὶς νότιες ἐπαρχίες ένας ἄλλος παλαβὸς καὶ ἄρχισε τὰ κηρύγματα, ὁ κόσμος τὸν ἄρπαξε ἀμέσως, τοῦ ἔκοψε τὴ γλώττια καὶ τὸν κρέμασε σ' ἕνα δέντρο, μπροστὰ στὸ καμένο σπίτι τοῦ Μάκ Μπέλαμ.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΤΣΟΥΚΚΑ

Οἱ ἐργάτης ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ, ζητῶντας βοήθεια. Τότε ἀναγκάστηκαν νὰ κόψουν τὸ ρεῦμα καὶ ἔτσι ὁ ἐργάτης ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ κτυπήματα στὰ πόδια, δὲν ἔπαθε τίποτε ἄλλο.

Οἱ Ἀμερικανὸς Μπόμπ Λήτς ἦταν ξακουστὸς σ' ὅλοκληρον τὸν κόσμον γιὰ τὸ ἐξῆς ὑπέροχον κατόρθωμά του: Ἐνα πρῶτὸ τοῦ 1911, καὶ ἀφῶ ἔβαλε ἕνα γερὸ στοίχημα μὲ μερικὸς ἐκκεντρικὸς συμπατριῶτες του, ἀποφάσισε νὰ πηδήσῃ τὸν τρομερὸ καὶ καταπληκτικὸ καταρράχτη τοῦ Νιαγάρα, κλεισμένος μέσα σ' ἕνα βαρέλι!

Πραγματικὰ, κλείστηκε στὸ στερεὸ βαρέλι, τὸν πέταξαν μέσα στὸ ποτάμι—παρόντος καὶ ἀμετρήτου πλήθους περιέργων καὶ ἐπιστημόνων— καὶ ἔτσι ἔκανε τὸ τρομαχτικὸ πηδημαί του στὰ ὑγρά βάθη τῶν ἀβύσσων τοῦ Νιαγάρα, χωρὶς νὰ πῆθῃ ἀπολύτως τίποτε!

Πόσο ἄδοξο, ὅμως, ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ ἀπαραμίλλου Λήτς, θὰ τὸ δῆτε τώρα ἀμέσως: Στὶς 29 Ἀπριλίου 1927, πλουσιώτατος παιὶ ὁ Λήτς—καὶ περιηγητὴς γιὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρὸ του καὶ γιὰ νὰ ξεδεύῃ τὰ χρήματά του—βρισκόταν στὴν πόλι Χριστσοурτς τῆς Νέας Ζηλανδίας. Καθὼς, λοιπὸν, περπατοῦσε στοὺς δρόμους καὶ «χάζευε» μὲ τὰ περίεργα σὰν περιηγητὴς, πάτησε ἀπάνω σὲ μιά φλούδα μπανάνης, γλύστρησε, ἔπεσε χάμω, χτύπησε, ἔπαθε «διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου» καὶ πέθανε σὲ λίγη ὥρα στὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο τῆς πόλεως, ὅπου τὸν μετέφεραν ἀνάισθητο!

Τὶ εἰρωνεῖα ὅμως τραγικὴ καὶ ἀπίστευτη μαζὺ, νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἕνα τιποτένιο γλύστρημα σὲ μπανανόφλουδα ὁ κοσμοξακουσμένος ἥρωας πού βγήκε ζωντανὸς ἀπ' τὸ ἐξωφρενικὸ πηδημαί του στὸν Νιαγάρα!!

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε, σᾶς ἀναγγέλλουμε ἕνα πρωτοτυπώτατο ρεκόρ, τὸ ὁποῖο κέρδισε ὁ Τζαίμς Λάνθιερ, ἐργάτης ἐργοστασίου τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Ἐδιμπουργκ: Στοιχημάτισε δυὸ λίρες στεργλίνες μὲ μιά ὁμάδα συναδέλφων του, κατὰ τὸν Μάρτιο τοῦ 1927, ὅτι θά... φταρνίζοταν συνέχεια περισσότερο ἀπὸ

τριακόσιες φορές!

Τὸ στοίχημα ἄρχισε μέσα στὴ γενικὴ εὐθυμία ὄλων τῶν παρόντων. Καὶ ὁ ἀθεόφοβος Λάνθιερ, κατορθώνοντας νὰ φταρνιστῇ τὸ ὄλον ἑξακόσιες ἐνενηνα (ἀριθ. 690) φορές συνέχεια, εἰσέπραξε ἄλλες τρεῖς λίρες ἀκόμα, τὶς ὁποῖες τοῦ μάζεψαν μὲ ἐπιτόπιον ἔρανον οἱ ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια συναδέλφοί του!!

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

— Στὴν Περσία, ὅταν ἡ γυναῖκες ἐπισκέπτονται ἡ μιά τὴν ἄλλη, ραίνονται μὲ λουλούδια!

— Τὰ ποντίκια διατηροῦν τὴν ὄσφρησί τους καὶ ὅταν ἀκόμα κοιμοῦνται.

— Τὸ πρῶτο μέρος στὸ ὁποῖο ἡ γυναῖκες ἔλαβαν δικαίωμα ψηφου, ἦταν ἡ Νέα Ἰερσέη τῆς Ἀμερικῆς, πρὸ 130 ἐτῶν.

— Ὅσοι φοροῦσαν ὑποδήματα κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν εἰδικὸ φόρο γι' αὐτὸ.

— Ὁ ἐλέφας μυρίζεται τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀπόστασι χιλίων μέτρων.